

Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα
SERVICE DES TRADUCTIONS DU MINISTERE DES AFFAIRES ETRANGERES DE LA REPUBLIQUE
HELLENIQUE, ATHENES
HELLENIC REPUBLIC, MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS, TRANSLATION SERVICE, ATHENS

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ
1959-2009

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

Υπόθεση ΕΚΟΝΟΜΙ κατά της Ελλάδας

(Προσφυγή υπ'αρ. 39870/06)

Απόφαση

Στρασβούργο 2 Ιουλίου 2009

Η απόφαση αυτή θα γίνει οριστική υπό τους όρους που ορίζονται στο άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης. Μπορεί να επέλθουν μερικές αλλαγές στην μορφή.

Στην υπόθεση ΕΚΟΝΟΜΙ κατά της Ελλάδας

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του ανθρώπου (Πρώτο Τμήμα)
που συνεδρίασε με την ακόλουθη σύνθεση:

Κα Nina VAJIC Πρόεδρο

Και τους δικαστές

Κο Χρήστο POZAKH

Κο Khanlar Hajiyev

Κο Dean Spielman

Sverre Erik Jebens

Κο Giorgio Malinverni

Κο Γεώργιο Νικολάου

Και τον κο André Wampach Αναπληρωτή Γραμματέα του Τμήματος

Αφού συσκέφθηκε σε συμβούλιο στις 18 Ιουνίου 2009

Εξέδωσε την παρούσα απόφαση, που υιοθετήθηκε την ημερομηνία αυτή :

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση εισήχθη με προσφυγή (αρ. 33863/07) που άσκησε κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας ένας Αλβανό υπήκοος, ο κος Arian Ekonomi εφεξής «ο προσφεύγων», ο οποίος προσέφυγε στο Δικαστήριο στις 15 Σεπτεμβρίου 2006 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης προστασίας των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των θεμελιωδών Ελευθεριών εφεξής («Η Σύμβαση»).
2. Ο προσφεύγων εκπροσωπείται από τον κο Β. Χιρδάρη δικηγόρο Αθηνών. Η ελληνική Κυβέρνηση («Η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους πληρεξουσίους της τον κο Γ.Κανελλόπουλο, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους και την κα Σ.Αλεξανδρίδου Δικαστική Αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους. Παρά το ότι ενημερώθηκε για το δικαίωμά της να συμμετέχει στην διαδικασία (άρθρα 36 § 1 της Σύμβασης και 44 § 1 του Κανονισμού), η Αλβανική Κυβέρνηση δεν απάντησε.

3. Στις 27 Μαΐου 2008, η Πρόεδρος του Πρώτου Τμήματος αποφάσισε να κοινοποιήσει τις κατηγορίες σχετικά με την διάρκεια της διαδικασίας και την έλλειψη σχετικής προσφυγής στην Κυβέρνηση. Επίσης, σύμφωνα με το άρθρο 29 § 3 της Σύμβασης, αποφασίστηκε επίσης ότι το τμήμα θα αποφαινόταν συγχρόνως επί του παραδεκτού και επί της ουσίας

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

4. Ο προσφεύγων γεννήθηκε το 1974 και αυτή τη στιγμή κρατείται στην φυλακή Μαλανδρίνου.

5. Στις 15 Φεβρουαρίου 1999 ο προσφεύγων συνελήφθηκε με την κατηγορία για αγορά, κατοχή, χρήση και απόπειρα πώλησης ναρκωτικών ουσιών (ηρωίνη και κοκαΐνη).

6. Στις 21 Φεβρουαρίου 2000, το κακουργιοδικείο Αθηνών τον καταδίκασε σε ισόβια κάθειρξη για τα εγκλήματα για τα οποία κατηγορήθηκε. Το εν λόγω Δικαστήριο επέβαλε επιπλέον την παρεπόμενη ποινή της απέλασης και της απαγόρευσης εισόδου στην ελληνική επικράτεια δια βίου, μετά από εκτέλεση της κύριας ποινής, Σύμφωνα με την συναφή νομολογία, αυτή η παρεπόμενη ποινή επιβάλλεται αυτόματα σε περίπτωση καταδίκης για κακουργήματα σχετικά με την κατοχή και την πώληση ναρκωτικών ουσιών. (απόφαση αρ. 631/2000).

7. Την ίδια μέρα, ο προσφεύγων άσκησε έφεση.

8. Στις 10 Μαΐου 2004, το Εφετείο Αθηνών αθώωσε τον προσφεύγοντα για την αγορά ναρκωτικών ουσιών και, κατά τα λοιπά, επιβεβαίωσε την απόφαση υπ'αρ. 631/2000 (αποφ. Εφ. 849/2004).

9. Στις 27 Οκτωβρίου 2004, ο προσφεύγων άσκησε αναίρεση κατά της απόφασης υπ'αρ. 849/2004.

10. Στις 15 Μαρτίου 2006, ο Άρειος Πάγος απέρριψε την αίτηση αναίρεσής του (αποφ. Αρ.Π. αρ. 617/2006).

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

1. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

11. Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η διάρκεια της διαδικασίας παραβίασε την αρχή της «εύλογης προθεσμίας» όπως αυτή προβλέπεται από το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, που είναι διατυπωμένο ως εξής :

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσή του δικαστεί ... εντός λογικής προθεσμίας, υπό δικαστηρίου (...), , το οποίον θα αποφασίσει (...)επί του βασίμου πάσης εναντίον του κατηγορίας ποινικής φύσεως.»

12. Η Κυβέρνηση αντιτίθεται στην θέση αυτή. Ισχυρίζεται ότι η εν λόγω διαδικασία διεξήχθη με ταχύτητα και όλα τα στάδιά της πραγματοποιήθηκαν μέσα σε εύλογες προθεσμίες. Ειδικότερα παρατηρεί ότι στην πράξη, ο Γραμματέας του Εφετείου προσδιορίζει τις δικασίμους σε προθεσμίες πιο σύντομες όσον αφορά τις υποθέσεις στις οποίες ο κατηγορούμενος καταδικάστηκε σε λιγότερο βαριές ποινές. Για την Κυβέρνηση, η επιλογή αυτή δικαιολογείται γιατί θα πρέπει το άτομο το οποίο έχει καταδικαστεί να μην έχει ήδη εκτίσει την ποινή του πριν την εξέταση της έφεσής του. Εκτιμά λοιπόν ότι στην υπό κρίση περίπτωση, η ποινή κάθειρξης που επιβλήθηκε στο προσφεύγοντα από το Κακουργιοδικείο δικαιολογούσε τον προσδιορισμό δικασίμου στο Εφετείο σε μία πιο μακρινή ημερομηνία.

A. Επί του παραδεκτού

13. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη υπό την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Παρατηρεί επίσης ότι δεν προσκρούει σε κανένα άλλο λόγο απαράδεκτου. Πρέπει λοιπόν να κηρυχθεί παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

1. Περίοδοι που πρέπει να ληφθούν υπόψη

14. Η επίδικη περίοδος άρχισε στις 15 Φεβρουαρίου 1999, με την σύλληψη του προσφεύγοντος και έληξε στις 15 Μαρτίου 2006, με την απόφαση υπ' αρ. 617/2006 του Αρείου Πάγου. Διήρκεσε λοιπόν επτά έτη και ένα μήνα για τους τρεις βαθμούς δικαιοδοσίας.

2. Εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας των διαδικασιών

15. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει επίσης ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διαδικασίας εκτιμάται σύμφωνα με τις συγκεκριμένες περιστάσεις της υπόθεσης *Circonstances de la cause* και με βάση τα κριτήρια που έχει θεσπίσει η νομολογία του Δικαστηρίου και κυρίως την πολυπλοκότητα της υπόθεσης, την συμπεριφορά του προσφεύγοντος και των αρμόδιων Αρχών (βλ. μεταξύ άλλων *Pelissier et Sassi c. France [GC]*, αρ.25444/94, § 67 CEDH 1999-II).

16. Το Δικαστήριο έχει δικάσει πολλές φορές υποθέσεις με παρόμοια ζητήματα με αυτά της υπό κρίση περίπτωσης και διαπίστωσε την παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης (βλ. την προαναφερθείσα *Pelissier et Sassi*).

17. Αφού εξέτασε όλα τα στοιχεία που του είχανε υποβληθεί, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η Κυβέρνηση δεν εξέθεσε κανένα πραγματικό περιστατικό ή επιχείρημα που να μπορεί να οδηγήσει σε ένα διαφορετικό συμπέρασμα στην παρούσα περίπτωση. Ειδικότερα, το Δικαστήριο συμφωνεί με την Κυβέρνηση ότι για προφανείς λόγους, ο προσδιορισμός της δικασίμου στο εφετείο πρέπει να γίνει σε ημερομηνία προγενέστερη αυτής κατά την οποία ο προσφεύγων θα έχει εκτίσει την ποινή που του έχει απαγγελθεί στο πρωτοβάθμιο δικαστήριο. Εντούτοις, η ανάγκη αυτή δεν μπορεί να απαλλάξει το Κράτος από την γενική του υποχρέωση να εγγυάται την πραγματοποίηση της διαδικασίας σε εύλογη προθεσμία και να φροντίζει ώστε το διάστημα ανάμεσα στα διάφορα στάδια της διαδικασίας να μην είναι υπερβολικό.

Με βάση τη Νομολογία του Δικαστηρίου στο θέμα αυτό, το Δικαστήριο εκτιμά ότι στην υπό κρίση περίπτωση η διάρκεια της επίδικης διαδικασίας είναι υπερβολική και δεν αντιστοιχεί στην απαίτηση για «εύλογη προθεσμία».

Επομένως, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1.

2. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 13 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

18. Ο προσφεύγων παραπονιέται επίσης για το ότι στην Ελλάδα δεν υπάρχει καμία δικαιοδοσία στην οποία μπορεί κάποιος να απευθυνθεί για να παραπονεθεί για την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας. Επικαλείται το άρθρο 13 της Σύμβασης, το οποίο διατυπώνεται ως εξής :

« Παν πρόσωπον του οποίου τα αναγνωριζόμενα εν τη παρούση Συμβάσει δικαιώματα και ελευθερίες παρεβιάσθησαν, έχει το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον εθνικής αρχής, έστω και αν η παραβίασις διεπράχθη υπό προσώπων ενεργούντων εν τη εκτελέσει των δημοσίων καθηκόντων του.»

19. Η Κυβέρνηση, θεωρεί ότι δεν υπήρξε στην υπό κρίση περίπτωση υπέρβαση της εύλογης προθεσμίας και αμφισβητεί την θέση αυτή.

A. Επί του παραδεκτού

20. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη υπό την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Το Δικαστήριο παρατηρεί επίσης ότι η αιτίαση αυτή δεν προσκρούει σε κανέναν άλλο λόγο απαράδεκτου. Πρέπει λοιπόν να κηρυχθεί παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

21. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το άρθρο 13 εγγυάται μία πραγματική προσφυγή ενώπιον εθνικής αρχής που να επιτρέπει σε κάποιον να παραπονεθεί για παραβίαση της υποχρέωσης, που επιβάλλεται από το άρθρο 6 § 1, να δικαστεί η υπόθεσή του μέσα σε εύλογη προθεσμία (βλ. *Kudla c. Pologne* [GC], αρ. 30210/96, § 156, CEDH 2000-XI).

22. Εξάλλου το δικαστήριο είχε ήδη την ευκαιρία να διαπιστώσει ότι η ελληνική έννομη τάξη δεν προσφέρει στους ενδιαφερόμενους μία πραγματική προσφυγή υπό την έννοια του άρθρου 13 της Σύμβασης που να τους επιτρέπει να παραπονεθούν για την διάρκεια μιας διαδικασίας (*Κόντη-Αρβανίτη* κατά Ελλάδας αρ. 53401/99, §§ 29-30, 10 Απριλίου 2003). Το Δικαστήριο δεν διακρίνει στην συγκεκριμένη περίπτωση κάποιο λόγο για τον οποίο θα πρέπει να μην ακολουθήσει τη Νομολογία αυτή, αφού μάλιστα η Κυβέρνηση δεν βεβαιώνει ότι η ελληνική έννομη τάξη απέκτησε εντωμεταξύ μία τέτοια προσφυγή.

23. Επομένως, το Δικαστήριο κρίνει ότι στην υπό κρίση περίπτωση υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Σύμβασης εξαιτίας της απουσίας στο εθνικό δίκαιο προσφυγής που θα επέτρεπε στον προσφεύγοντα να ικανοποιήσει το δικαίωμά του να δικαστεί η υπόθεσή του μέσα σε εύλογη προθεσμία, υπό την έννοια του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

III. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΙΣ ΑΛΛΕΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΕΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΙΣ

24. Ο προσφεύγων επικαλείται το άρθρο 3 της Σύμβασης και ισχυρίζεται ότι η επιβολή της παρεπόμενης ποινής της δια βίου απέλασης ισοδυναμεί με μεταχείριση απάνθρωπη ή εξευτελιστική. Από την πλευρά του άρθρου 6 § 2 της Σύμβασης, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας ενώπιον του Εφετείου παραβίασε το δικαίωμά του στο τεκμήριο αθωότητας. Επιπλέον επικαλούμενος το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, ο προσφεύγων παραπονεύεται για άδικη διαδικασία. Ειδικότερα, ισχυρίζεται ότι η επιβολή της παρεπόμενης ποινής της απέλασης και της απαγόρευσης εισόδου στην ελληνική επικράτεια δια βίου παραβίασε την αρχή της ισότητας των όπλων και της διάκρισης των εξουσιών, αφού, σύμφωνα με το νόμο, το μέτρο αυτό επιβάλλεται αυτόματα στα άτομα που έχουν καταδικαστεί για ορισμένα εγκλήματα που προβλέπονται από τον σχετικό με τις ναρκωτικές ουσίες νόμο.

Τέλος, επικαλούμενος το άρθρο 13 της Σύμβασης, ο προσφεύγων παραπονείται για την απουσία πραγματικής προσφυγής στο εθνικό δίκαιο κατά των παραπάνω παραβιάσεων της Συνθήκης.

Επί του παραδεκτού

25. Με βάση το σύνολο των στοιχείων που έχει στην διάθεσή του το Δικαστήριο, και στο μέτρο που είναι αρμόδιο να κρίνει τους ισχυρισμούς που διατυπώθηκαν, και ιδιαίτερα στο μέτρο που ο προσφεύγων πληρεί τις προϋποθέσεις του παραδεκτού που προβλέπονται από το άρθρο 35 της Σύμβασης, δεν παρατήρησε καμμία παραβίαση των δικαιωμάτων και ελευθεριών που εγγυώνται τα άρθρα 3 και 6 § 2 της Σύμβασης.

26. Επί πλέον, όσον αφορά την κατηγορία σχετικά με την επικαλούμενη άδικη διαδικασία, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι σύμφωνα με το άρθρο 19 της Σύμβασης, έχει καθήκον να διασφαλίζει τον σεβασμό των υποχρεώσεων που απορρέουν από την Σύμβαση για τα Συμβαλλόμενα Μέρη. Ειδικότερα, δεν είναι αρμοδιότητα του Δικαστηρίου να κρίνει τα πραγματικά ή νομικά σφάλματα που υποτίθεται ότι έχουν διαπραχτεί από τον εθνικό δικαστή, εκτός αν και στο μέτρο που θα μπορούσαν να προσβάλουν τα δικαιώματα και τις ελευθερίες που προστατεύονται από την Σύμβαση (βλ. ιδίως *Garcia Ruiz c. Espagne [GC]*, αρ. 30544/69, §28, CEDH 1999-I). Το Δικαστήριο δεν μπορεί να εκτιμήσει το ίδιο τα πραγματικά περιστατικά που οδήγησαν ένα εθνικό δικαστήριο να υιοθετήσει τέτοια απόφαση αντί κάποιας άλλης γιατί έτσι θα μετατρεπόταν σε τέταρτο βαθμό δικαιοδοσίας και θα παραβίαζε τα όρια της αποστολής του. (βλ. *mutatis mutandis*, *Kemmache c. France (no 3)*, 24 Νοεμβρίου 1994, § 44, σειρά A no 296-C). Το Δικαστήριο έχει ως μόνο καθήκον με βάση το άρθρο 6 της Σύμβασης, να εξετάζει τις προσφυγές που αναφέρουν ότι τα Εθνικά Δικαστήρια παραβίασαν τις ειδικές δικονομικές εγγυήσεις που αναφέρονται από την διάταξη αυτή ή ότι η διεξαγωγή της διαδικασίας στο σύνολό της δεν εγγυήθηκε μία δίκαιη δίκη στον προσφεύγοντα (βλ. μεταξύ άλλων *Donadze c. Georgie*, No 74644/01, §§30-31, 7 Μαρτίου 2006). Στην συγκεκριμένη περίπτωση, δεδομένης ιδίως της σοβαρότητας του εγκλήματος που επέφερε την καταδίκη του προσφεύγοντος, κανένα στοιχείο της δικογραφίας δεν επιτρέπει στο Δικαστήριο να συμπεράνει ότι η διαπίστωση των ελληνικών δικαστηρίων ήταν προδήλως εσφαλμένη ή αυθαίρετη.

27. Τέλος, το άρθρο 13 της Σύμβασης απαιτεί μία προσφυγή σε εθνικό επίπεδο για μόνες τις αιτιάσεις που μπορούν να θεωρηθούν «υπερασπίσιμες» ως προς την Σύμβαση (βλ. μεταξύ άλλων, *Pozell et Rayner c. Royaume Uni*, 21 Φεβρουαρίου 1990, série A no 172, § 31 ; *Keles c. Turquie (déc.)*, no 36682/97, 29 Ιανουαρίου 2002). Όμως, στην συγκεκριμένη περίπτωση αυτό δεν ισχύει για τις αιτιάσεις που απορρέουν από τα άρθρα 3 και 6 § 2 της Σύμβασης, καθώς και από το άρθρο 6 § 1 όσον αφορά την δίκαιη διαδικασία.

Επομένως, το τμήμα αυτό της αιτίας που απορρέει από το άρθρο 13 είναι προδήλως αβάσιμο.

Επομένως το τμήμα αυτό της προσφυγής είναι προδήλως αβάσιμο και πρέπει να απορριφθεί κατ'εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

IV. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

28. Σύμφωνα με τους όρους του άρθρου 41 της Σύμβασης

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της, και αν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλόμενου Μέρους δεν επιτρέπει παρά μόνο ατελή εξάλειψη των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εφόσον είναι αναγκαίο, στον παθόντα δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

29. Ο προσφεύγων απαιτεί 20.000 € (ευρώ) για την ηθική βλάβη που έχει υποστεί.

30. Η Κυβέρνηση δηλώνει ότι η διαπίστωση της παραβίασης θα αποτελούσε από μόνη της επαρκή δίκαιη ικανοποίηση.

31. Το Δικαστήριο εκτιμά ότι η παράταση της επίδικης διαδικασίας πέρα από την «εύλογη προθεσμία» και η απουσία σχετικής πραγματικής προσφυγής προκάλεσαν στον προσφεύγοντα βέβαιη ηθική βλάβη που δικαιολογεί την επιδίκαση αποζημίωσης. Αποφαινόμενο με δικαιοσύνη, σύμφωνα με το άρθρο 41, το Δικαστήριο επιδικάζει στον προσφεύγοντα για τον λόγο αυτό 5.000 € συν οποιοδήποτε ποσό που μπορεί να οφείλεται ως φόρος.

B. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

32. Ο προσφεύγων δεν έκανε αίτηση για τα έξοδά του και την δικαστική δαπάνη. Επομένως, το Δικαστήριο εκτιμά ότι δεν υπάρχει λόγος να του επιδικάσει ποσό για τον λόγο αυτό.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

33. Το Δικαστήριο κρίνει ότι αρμόζει να υπολογισθούν οι τόκοι υπερημερίας επί του επιτοκίου της διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπέζης, προσαυξανόμενου κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Κηρύσσει* την προσφυγή παραδεκτή όσον αφορά τις αιτιάσεις για υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας και έλλειψη πραγματικής σχετικής προσφυγής από το εθνικό δίκαιο και απαράδεκτη κατά τα λοιπά
2. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης
3. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Σύμβασης
4. *Αποφαίνεται* ότι
 - α) το εναγόμενο Κράτος πρέπει να καταβάλει στον προσφεύγοντα μέσα σε τρεις μήνες από την ημέρα που η απόφαση θα καταστεί οριστική σύμφωνα με το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης, το ποσό των 5.000 € (πέντε χιλιάδων ευρώ) για ηθική βλάβη, συν οποιοδήποτε ποσό που μπορεί να οφείλεται ως φόρος:
 - β) ότι από την εκπνοή της εν λόγω προθεσμίας και μέχρι την καταβολή, τα ποσά θα προσαυξάνονται με απλό τόκο με επιτόκιο ίσο προς το ισχύον κατ'αυτό το χρονικό διάστημα επιτόκιο διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπεζής, προσαυξανόμενου κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.
5. *Απορρίπτει* την αίτηση δίκαιης ικανοποίησης για το υπόλοιπο ποσό. Συντάχτηκε στην γαλλική γλώσσα και κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 2 Ιουλίου 2009, σύμφωνα με το άρθρο 77 §§ 2 και 3 του Κανονισμού.

Η Πρόεδρος : Nina VAJIC
(υπογραφή)

Ο Αναπληρωτής Γραμματέας του Τμήματος : André Wampach
(υπογραφή)